

Arrest

nr. 325 025 van 14 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse afkomst te zijn, wordt op 15 november 2024 op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende van Egypte. Hij was in het bezit van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten.

Op 15 november 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 november 2024 verzoeken de Belgische autoriteiten de Duitse autoriteiten tot overname van verzoeker op grond van artikel 12, lid 2 of 3 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 2 december 2024 stemmen de Duitse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 4 december 2024 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Verzoeker dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van deze beslissing. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 330 892.

Op 19 december 2024 vindt de overdracht naar Duitsland plaats.

Op 20 december 2024 komt verzoeker België binnen.

Op 24 december 2024 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 januari 2025 verzoeken de Belgische autoriteiten de Duitse autoriteiten om de overname van verzoeker op grond van artikel 12.4 van de Dublin III-Verordening.

Op 16 januari 2025 stemmen de Duitse autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de Dublin III-Verordening in met de overname van verzoeker.

Op 3 maart 2025 wordt verzoeker gehoord (adm. dossier, stuk 72).

Op 15 maart 2025 stelt de raadsman van verzoeker een aanvraag op, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (adm. dossier, stuk 89). Het is niet duidelijk of deze ook effectief is ingediend bij de bevoegde dienst (adm. dossier, stuk 95)

Op 1 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 april 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...)

voornaam: M.(...) F S

geboortedatum: (...)1977

geboorteplaats: Koeweit

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.(...) M.(...) F S, verder de betrokkene genoemd, die verklaart burger van Palestina te zijn, diende op 24.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek nergens eerder vingerafdrukken te hebben gegeven en nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening (EU) nr. 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post in Muscat, Oman een visum uitreikte aan de betrokkene. Het visum was geldig voor een kort verblijf van 60 dagen tussen 20.10.2024 en 18.12.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 03.03.2025. Hij verklaarde sinds 26.11.2005 wettelijk gehuwd te zijn met A.(...) M.(...). Zij werd geboren op (...) in Najran, Saoedi-Arabië en verblijft momenteel in Giza, Egypte. De betrokkene verklaarde 4 kinderen die bij de echtgenote van de betrokkene verblijven: A.(...) Z.(...) (een dochter, geboren op (...) 2010 in Gaza), A.(...) A.(...) (een dochter, geboren op (...) 2012 in Gaza), A.(...) M.(...) (een dochter, geboren op (...) 2014 in Gaza) en A.(...) D.(...) (een dochter, geboren op (...) 2015 in Gaza). De betrokkene verklaarde 3 neven te hebben die in Duitsland verblijven: S.(...) M.(...) (regularisatie), S.(...) R.(...) (verzoeker om internationale bescherming) en A.(...) K.(...) (statuut ongekend). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen originele reis- of identiteitsdocumenten voor.

De betrokkene verklaarde België te zijn binnengekomen op 15.11.2024 en tot 19.12.2024 in België te hebben verbleven. De betrokkene werd volgend op een dublinprocedure gerepatriëerd naar Duitsland, waar hij op 19.12.2024 aankwam. Hij verliet Duitsland 1 dag later en reisde per auto naar België. Hij arriveerde in België op 20.12.2024.

Op 14.01.2025 stuurden onze diensten een overnameverzoek naar de Duitse instanties. Zij stemden op 16.01.2025 in met ons verzoek conform artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aachen/Süd – Raeren, of via de luchthaven van Düsseldorf (DUS), Frankfurt/Main (FRA), München (MUC) of Berlin Brandenburg (BER).

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 16.01.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en de Duitse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Dit betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn ons ervan bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig tot het EHRM, en dat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 16.01.2025 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat België de beste keuze was voor zijn familie en voor hem. Hij verklaarde dat het ook veilig is. Voor internationale bescherming en gezinshereniging is België zeer goed. Hij verklaarde bewust voor België te hebben gekozen, maar hij had geen enkele andere optie dan met een Duits visum te komen. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde natuurlijk bezwaar te hebben tegen een overdracht, anders zou hij van in het begin daar asiel hebben aangevraagd. België heeft hem gerepatrieerd en de dag nadien keerde hij terug naar België. De interviewer vroeg de betrokkene dat aangezien hij familie heeft in Duitsland, waarom hij daar dan geen asiel heeft aangevraagd. De betrokkene verklaarde dat het familie is, maar niet zoals een vader of moeder. Hij verklaarde dat Duitsland geen gezinshereniging heeft. Hij is apart van zijn gezin. Zijn neven in Duitsland hebben hem niet gebeld toen ze wisten dat hij in Duitsland was. De interviewer vroeg waarom hij besloot een Duits visum te nemen. De

betrokkene antwoordde dat hij in Duitsland was om medische redenen, en dat hij werd geopereerd. Hij keerde terug naar Egypte. In Egypte wilden ze geen visum geven voor België omdat hij verblijfsrecht had in Egypte. Hij belde naar het ziekenhuis in Duitsland en zei hen dat het niet goed ging met zijn gezondheid. Op die manier kon hij terug naar Europa komen. Hij stelde dat de andere optie via illegale weg komen was, maar dat wou hij niet want hij respecteert de wet en wilde het op een legale manier doen.

Betreffende de verklaring dat België de beste keuze was voor zijn familie en hem en dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht, benadrukken we dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaring dat het veilig is in België, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Betreffende de verklaring dat België goed is voor internationale bescherming en gezinshereniging, is het dienstig er op te wijzen dat geen enkele lidstaat voorafgaand aan een onderzoek ten gronde garanties op erkenning kan geven, dit geldt ook voor België. Het idee dat er meer kansen liggen in België is een subjectieve perceptie al dan niet op basis van statistieken of geruchten, gezien elk verzoek om internationale bescherming in elke lidstaat telkens individueel wordt behandeld en er op basis van de Dublin verordening voor elk verzoek één lidstaat verantwoordelijk is, is deze reden niet gegrond. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Daarnaast benadrukken we dat het vragen van internationale bescherming omwille van gezinshereniging wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat de betrokkene verklaarde bewust voor België te hebben gekozen, maar hij had geen enkele andere optie dan met een Duits visum te komen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland, die voortkomt uit de afgifte van een visum aan de betrokkene.

Betreffende de verklaring dat hij niet in Duitsland bleef omdat zijn familie in Duitsland niet is als een vader of moeder en dat ze hem niet belden toen de betrokkene in Duitsland was, merken we op dat de betrokkene geen familie heeft in België. We benadrukken dat het feit dat de betrokkene in de ene of andere lidstaat reeds mensen kent – of niet kent – geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium op basis waarvan de verantwoordelijkheid in het kader van een Dublinprocedure wordt vastgesteld.

De betrokkene verklaarde dat hij reeds eerder in Duitsland was, en hij stelde dat de andere optie via illegale weg komen was, maar dat wou hij niet want hij respecteert de wet en wilde het op een legale manier doen. Deze argumenten bevestigen onzer inziens enkel dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is volgens Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene zal na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en de Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" – 2023 update, laatste update in 05.06.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen (AIDA

p. 71: *There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.*

*Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA p. 131). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 151, *The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs*). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.*

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 3 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Verzoekers die in een initieel opvangcentrum verblijven, hebben in het algemeen geen toegang tot de arbeidsmarkt. Er zijn hier wel uitzonderingen voor. Daarnaast moet een verzoeker iedere keer hij ergens tewerkgesteld wilt worden, daarvoor een tewerkstellingsvergunning ('employment permit') aanvragen (p. 156 – 159). Voor volwassen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat het mentaal en fysiek niet zo goed gaat. De betrokkene verklaarde geopereerd te zijn geweest aan het gewricht aan zijn heup. Hij verklaarde stress en een hoge bloeddruk te hebben. Hij verklaarde binnenkort een afspraak ter controle te hebben. De betrokkene legde een medisch document voor. Hierin staat dat de betrokkene ziek was van 10.01.2025 tot 15.01.2025.

De betrokkene legde nog verdere medische documenten voor. Daarin wordt gesteld dat de betrokkene een hoge bloeddruk, hypertrofie van de prostaat en dysplasie van de linkerheup heeft. Voor de behandeling wordt medicatie, kinesitherapie en orthopedie voorgesteld. Er wordt ook gesteld dat de gevolgen van de stopzetting problemen met wandelen en een mogelijk verlies van zijn been zouden zijn. Deze documenten zijn in het kader van een aanvraag 9ter. Daarnaast zijn foto's van zijn been en de diagnose (heupprothese, lengtes onder- en bovenbeen, bekken gekanteld naar links) toegevoegd. We benadrukken dat de medische documenten in het kader van een aanvraag 9ter zijn. Tot op heden is deze aanvraag niet gebeurd.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164 – 165). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4)."

Op 4 april 2025 stelt de centrumarts vast dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM (adm. dossier, stuk 87).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2; 4; 6; 10; 11 en 16 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening); van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest); van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting van dit middel, die 23 pagina's telt. Samengevat komt het enig middel op het volgende neer:

- verzoeker heeft ernstige gezondheidsproblemen en vreest dat hij in Duitsland niet de juiste zorgen zal krijgen;
- er is een schending van het hoorrecht en van het recht op een volwaardig rechtsmiddel omdat verzoeker noch zijn advocaat een samenvatting ontvingen van het Dublininterview;
- er is een schending van artikel 3 van het EVRM.

Inzake de gezondheidsproblemen van verzoeker voert hij aan dat hij bij zijn overdracht naar Duitsland in december 2024 daar niet de nodige en gepaste medische zorgen en opvolging kreeg. Verzoeker is 48 jaar oud en heeft zware psychische problemen (hij is de oorlog in Gaza ontvlucht en zijn familie wordt er bestookt) maar ook een hoge bloeddruk, problemen aan de prostaat en ook een handicap waarbij het voor hem moeilijk is om te stappen. Hij neemt tal van medicatie. Hij heeft gepaste opvang nodig en die heeft hij niet gekregen bij zijn eerste overdracht aan Duitsland. Verzoeker is vroeger naar Duitsland gegaan om medische redenen, toen kon hij de kosten nog dragen. Nu is deze situatie gewijzigd en hangt hij dus af van de Duitse overheid om de kosten te dragen voor zijn medische noden als verzoeker om internationale bescherming. Verzoeker meent dat hij bij overdracht aan Duitsland niet de gepaste medische zorgen zal krijgen. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij erkent een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het medisch dossier gezien te hebben, maar ze beperkt er zich toe te stellen dat deze aanvraag niet op de correcte wijze werd ingediend. Verzoekers raadsman heeft nochtans via een e-mail van 4 april 2025 aan de verwerende partij het bestaan van deze aanvraag meegedeeld, dit betrof slechts een mededeling en een kopie van de reeds ingediende aanvraag. Verzoeker meent dat de verwerende partij op de hoogte was van deze aanvraag voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de medische situatie van verzoeker maar er slechts op algemene en gestereotypeerde wijze op antwoordt. Verzoeker concretiseert dat geen rekening wordt gehouden met de controle-afspraken die voorzien is in België en dat de verwerende partij niet uitlegt dat of waarom deze afspraak in Duitsland zou kunnen plaatsvinden, er wordt geen rekening gehouden met de handicap van verzoeker en met het feit dat hij een aangepaste leefomgeving nodig heeft (in zijn huidig centrum in Sint-Truiden is dit wel het geval), uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat een aangepaste ten laste neming is voorzien bij zijn aankomst in Duitsland. Verzoeker verwijst naar de voorgelegde medische attesten. Hieruit blijkt ook dat verzoeker medicatie moet nemen, maar nergens blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of dit opgevolgd kan worden in Duitsland en of deze medicatie er beschikbaar is. Er werd geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De arts benadrukt nochtans dat, indien de behandeling wordt stopgezet, verzoekers situatie zal verslechteren, hij zou het gebruik van zijn ene been kunnen verliezen. Er had in de beslissing gemotiveerd moeten worden over de modaliteiten voor verzoeker bij overdracht naar Duitsland.

Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende passages van het *Asylum Information Database – Country Report: Germany* update 2024 (hierna: AIDA-rapport), om te duiden dat er problemen zijn in Duitsland qua opvang. Verzoeker herhaalt dat hij omwille van zijn handicap een gepaste opvangstructuur moet krijgen, evenals omwille van zijn psychologische toestand. Verzoeker wijst erop dat hij zijn visum voor Duitsland verkregen had omwille van medische redenen, maar dat de situatie nu zo is dat hij zelf de kosten niet meer kan dragen en dat het de Duitse overheid is die dit zal moeten doen. Verzoeker verwijst ook inzake de procedure voor het verkrijgen naar internationale bescherming naar het AIDA-rapport, dat hierin gebreken vaststelt. Ook het doorlopen van de asielprocedure in Duitsland zal voor verzoeker psychologische problemen meebrengen. Verzoeker verwijst in het algemeen naar de houding van Duitsland inzake Palestijnse verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker verwijst ook naar dit AIDA-rapport om aan te tonen dat de toegang tot medische zorgen niet optimaal is. Daarbij komt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of verzoeker na zijn overdracht toegang zal hebben tot de nodige psychologische zorgen. Ten slotte verwijst verzoeker naar dit rapport om aan te tonen dat het non-refoulement beginsel geschonden wordt door Duitsland.

Aangaande het hoorrecht en het recht op een volwaardig rechtsmiddel voert verzoeker de schending aan van artikel 5.6 van de Dublin III-Verordening en van artikel 47 van het Handvest. Verzoeker en zijn raadsman moeten tijdig een samenvatting ontvangen van het gehoor van verzoeker. Verzoeker verwijst ook naar artikel 6 § 5 van de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur. Verzoeker voert aan dat hij niet werd bijgestaan door zijn raadsman toen hij werd gehoord in zijn "Dublin"-interview. Verzoeker wijst erop dat hij bijzonder oud is en bijzonder kwetsbaar. Daarbij komt dat een kopie van dit interview pas na dertig

werkdagen (wet van 11 april 1994) aan verzoeker zou worden meegedeeld, wat te laat is en waardoor de rechten van verdediging geschonden worden.

Ten slotte voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft een theoretische uiteenzetting en besluit dat er momenteel in Duitsland een verharding is van het asielbeleid en dat er veel racisme is bij de bevolking. Hij vreest dus voor zijn fysieke integriteit bij een terugkeer, ook omwille van het strikte terugkeerbeleid in Duitsland.

2.2.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden acht. Het enig middel is, wat deze aangevoerde schendingen betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat aan Duitsland toekomt. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening. De verwerende partij gaat uitgebreid in op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.2.1.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*. Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem en omwille van zijn medische situatie, die hij in België behandeld wil zien.

2.2.1.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de

verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de

asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.1.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.1.7. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij van de Duitse autoriteiten een visum ontvangen heeft om naar Europa te reizen. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.2.1.8. Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, verklaarde verzoeker ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview, dat op 3 maart 2025 van hem werd afgenomen, het volgende (adm. dossier, stuk 72).

“37. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?

België is de beste keuze voor mijn familie en voor mij. Het is ook veilig. Voor internationale bescherming en de gezinshereniging is België zeer goed.

Ik heb bewust voor België gekozen, maar ik had geen enkele andere optie dan met een Duits visum te komen.

38. Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?

Fysiek en mentaal? Niet zo goed. Welke problemen hebt u? Geopereerd aan het gewricht aan mijn heup. Ik heb binnenkort een afspraak voor controle. Ik heb stress en een hoge bloeddruk.

39. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Hebt u een bezwaar tegen Duitsland? Ja, natuurlijk, anders ozu ik van in het begin daar asiel hebben aangevraagd. België heeft me gerepatriëerd en de dag nadien keerde ik teurg naar België.

Aangezien u daar familie hebt wonen, waarom daar geen asiel aanvragen? Het is familie, maar niet zoals vader of moeder. Duitsland heeft geen gezinshereniging. Ik ben apart van mijn gezin. Mijn neven in Duitsland hebben me niet gebeld toen ze wisten dat ik daar was.

Waarom besloot u een Duits visum te nemen? Ik was hier om medische redenen en ik werd geopereerd. Ik keerde terug naar Egypte. In Egypte wilden ze geen visum geven voor België omdat ik verblijfsrecht had in Egypte. Ik belde naar het ziekenhuis in Duitsland en zei hen dat het niet goed ging met mijn gezondheid. Op die manier kon ik terug naar Europa komen. De andere optie was via de illegale weg komen, maar dat wou ik niet want ik respecteer de wet en wou het op een lage manier doen.”

Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat hij vroeger reeds in Duitsland verbleef om medische redenen en er werd geopereerd. Hij verkreeg een visum voor Duitsland nadat hij naar het ziekenhuis in Duitsland had gebeld en zei dat het niet goed ging met zijn gezondheid. Ondanks het feit dat verzoeker familie heeft in Duitsland (neven), wilde hij daar niet blijven. Na zijn overdracht door België in december 2024 keerde hij na één dag al terug naar België, dit omdat Duitsland geen gezinshereniging heeft.

In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt uiteengezet, dient dus het volgende te worden vastgesteld: uit de stukken van het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen, blijkt dat verzoeker op 19 december 2024 werd overgedragen aan Duitsland en dat hij op 20 december 2024 alweer terugkeerde naar België. Verzoeker wilde niet in Duitsland blijven, waar hij nochtans een visum had verkregen om zo naar zijn behandelend ziekenhuis te gaan, omdat er daar volgens hem geen gezinshereniging mogelijk is. De uitgebreide uiteenzetting in het verzoekschrift dat verzoeker na overdracht naar Duitsland niet de gepaste opvang of gepaste medische zorgen kreeg, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Zelfs in het geval hier enige grond van waarheid in zou zitten (wat te betwijfelen is gezien verzoeker zelf stelt een visum te hebben verkregen nadat hij contact had opgenomen met zijn behandelend ziekenhuis in Duitsland, na daar eerder geopereerd te zijn), dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker bezwaarlijk de kans heeft gegeven aan de Duitse autoriteiten om hem opvang en zorgen te verschaffen, gezien hij na één dag al naar België is teruggekeerd. Er kan alvast door deze uiterst korte tijdsperiode geen tekortkoming in hoofde van de Duitse autoriteiten worden vastgesteld.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uitvoerig wordt ingegaan op de verklaringen van verzoeker en dat er punt voor punt wordt aangegeven waarom deze elementen voor de verwerende partij geen reden zijn om toch verzoekers verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en uit er geen kritiek op. Bijgevolg toont hij niet aan dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zijn.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij bij een nieuwe overdracht niet de gepaste opvang en medische zorgen zal krijgen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt aangaande zijn psychologische toestand. Zijn beweringen in dit verband in het verzoekschrift worden niet gestaafd en missen bijgevolg feitelijke grondslag.

Aangaande zijn medische situatie legde verzoeker volgende stukken voor:

- een medisch attest dat verzoeker van 10 tot 15 januari 2025 ziek was en het huis niet mocht verlaten (adm. dossier, stuk 63);
- een medisch attest van 24 maart 2025 dat verzoeker ziek is van 24 tot 28 maart 2025 (adm. dossier, stuk 78);

- een e-mail van vrijdag 4 april 2025 van verzoekers raadsman naar de DVZ, dienst Dublin, met de mededeling dat er op 15 maart 2025 een aanvraag op grond van artikel 9ter werd ingediend (adm. dossier, stuk 88);
- de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met daarin een citaat uit het standaard medisch getuigschrift, dat vermeldt dat verzoeker lijdt aan arteriële hypertensie (hoge bloeddruk), “*hypertrophie benigne de la prostate*” (goedaardige toename van het prostaatweefsel), “*dysplasie de la hanche gauche avec (onleesbaar), mise en place d’une prothèse de marche, maingarde sequelae avec bascule du bassin vers la gauche de 26 mm, atteinte définitive, handicap important avec trouble de la marche*” (abnormale groei van de linkerheup (...) plaatsing van een prothese, kanteling van het bekken naar links met 26 mm, definitieve aandoening, belangrijke handicap met problemen om te stappen). Er wordt ook medicatie vermeld die verzoeker moet nemen en als medisch materiaal wordt een orthopedische zool vermeld.

Tevens bevat het administratief dossier een medisch attest van de centrumarts van 4 april 2025 dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM en een ander medisch attest van dezelfde datum dat verzoeker op consultatie kwam bij de centrumarts en op dat moment geschikt is om in het centrum te verblijven (adm. dossier, stuk 87).

Over de medische stukken wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De betrokkene verklaarde dat het mentaal en fysiek niet zo goed gaat. De betrokkene verklaarde geopereerd te zijn geweest aan het gewricht aan zijn heup. Hij verklaarde stress en een hoge bloeddruk te hebben. Hij verklaarde binnenkort een afspraak ter controle te hebben. De betrokkene legde een medisch document voor. Hierin staat dat de betrokkene ziek was van 10.01.2025 tot 15.01.2025.

De betrokkene legde nog verdere medische documenten voor. Daarin wordt gesteld dat de betrokkene een hoge bloeddruk, hypertrofie van de prostaat en dysplasie van de linkerheup heeft. Voor de behandeling wordt medicatie, kinesitherapie en orthopedie voorgesteld. Er wordt ook gesteld dat de gevolgen van de stopzetting problemen met wandelen en een mogelijk verlies van zijn been zouden zijn. Deze documenten zijn in het kader van een aanvraag 9ter. Daarnaast zijn foto's van zijn been en de diagnose (heupprothese, lengtes onder- en bovenbeen, bekken gekanteld naar links) toegevoegd. We benadrukken dat de medische documenten in het kader van een aanvraag 9ter zijn. Tot op heden is deze aanvraag niet gebeurd.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164 – 165). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met al de medische informatie die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de toegang tot medische zorgen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet gegarandeerd zou zijn. Door louter te verwijzen naar de vaststellingen in het Aida-rapport dat er problemen zijn inzake de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, toont verzoeker niet concreet aan dat hij als “Dublinterugkeerder” niet de nodige zorgen zou ontvangen. Door op p. 12 en volgende van het verzoekschrift te verwijzen naar de passages in het AIDA-rapport over de verschillen in toegang tot gezondheidszorg tussen de verschillende deelstaten, toont verzoeker niet concreet aan dat hij geen toegang zal hebben tot medische

zorgen. Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat hij zich nu in een andere situatie bevindt, namelijk die van een verzoeker om internationale bescherming en een “Dublinterugkeerder”, merkt de Raad op dat verzoeker in het verleden al naar Duitsland is gereisd om er medische zorgen te ontvangen. In dit verband kan er dus op worden gewezen dat verzoeker minstens enige kennis van zaken heeft op welke wijze hij zich kan richten tot de voor hem benodigde medische zorgen. Zoals reeds gesteld wordt verzoekers psychologische problematiek niet geattesteerd, zodat hier niet op moet worden ingegaan.

Zoals reeds gesteld kan verzoeker zich niet op de situatie na zijn vorige overdracht beroepen, gezien hij maar één dag in Duitsland bleef en hij zo de Duitse autoriteiten niet eens de kans heeft geboden om de nodige opvang en zorgen voor hem te voorzien.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat er gemotiveerd moet worden over de voorziene controle-afspraken in België en over de beschikbaarheid in Duitsland van de medicatie die verzoeker moet nemen. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat rekening werd gehouden met zijn medische situatie en wordt benadrukt dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het verleden al naar Duitsland is gereisd om medische zorgen te ontvangen, daar geopereerd is en nog steeds contacten onderhoudt met het ziekenhuis (hij heeft een Duits ziekenhuis gecontacteerd inzake zijn visumaanvraag). De opmerking in het verzoekschrift dat dit er niet toe doet omdat hij nu zelf de kosten niet meer kan betalen, neemt niet weg dat alleszins de medische zorgen die verzoeker in het verleden nodig had, aanwezig zijn in Duitsland en dat hij niet aantoont dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg in Duitsland.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt dus niet dat een overdracht naar Duitsland onmogelijk is omwille van verzoekers persoonlijke situatie.

Er wordt ook opgemerkt dat, mocht verzoeker effectief bij de correcte dienst van DVZ een aanvraag 9ter hebben ingediend, uit de Vreemdelingenwet nergens blijkt dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schorsende werking zou hebben.

2.2.1.9. Voorts gaat verzoeker in zijn middel in op de algemene situatie in Duitsland op basis van landenrapporten en persberichten, maar hij betreft deze algemene landeninformatie niet op zijn persoonlijke situatie als Dublin-terugkeerder in het kader van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het rapport “*Asylum Information Database – Country Report: Germany*” – 2023 update, laatste update 5 juni 2024 (hierna: AIDA-rapport). Deze informatie is dezelfde als deze waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift.

Verzoeker uit in het algemeen kritiek op de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming, hij wijst op het feit dat verzoekers op straat terechtkomen of in overbevolkte centra, dat sociale bijstand verminderd wordt, dat de procedures versnellen, dat de opvangcapaciteit onder druk staat. Het doorlopen van de asielpprocedure in Duitsland zal voor verzoeker psychologische problemen meebrengen. Verzoeker verwijst in het algemeen naar de houding van Duitsland inzake Palestijnse verzoekers om internationale bescherming. Ten slotte verwijst verzoeker naar dit rapport om aan te tonen dat het non-refoulement beginsel geschonden wordt door Duitsland.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing.

Inzake verzoekers vrees voor refoulement wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De Duitse instanties stemden op 16.01.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en de Duitse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Dit betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale

verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

en

“Middels het akkoord van 16.01.2025 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

Inzake de toegang tot de procedure wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

*In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" – 2023 update, laatste update in 05.06.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen (AIDA p. 71: *There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.*).*

Inzake de opvang en het doorlopen van de procedure wordt het volgende overwogen:

*“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA p. 131). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 151, *The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs*). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*

en

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Met zijn algemene uiteenzetting in het verzoekschrift doet verzoeker *prima facie* geen afbreuk aan deze motieven.

Waar verzoeker ten slotte onder verwijzing naar verschillende persartikels kritiek uit op de positie van Duitsland ten opzichte van verzoekers om internationale bescherming uit Gaza, stelt de Raad vast dat deze artikels niet handelen over de opvang van verzoekers van Palestijnse afkomst of hun toegang tot de procedure, maar over andere zaken, namelijk het politieoptreden bij pro-Palestijnse betogingen, de intrekking van de erkenningsstatus van een Palestijnse vluchteling en de politieke situatie in Duitsland ten opzichte van

het conflict Israël-Gaza. Verzoeker kan zich dus inzake opvang, toegang tot en verloop van de procedure niet dienstig op deze zaken beroepen.

Waar verzoeker in het algemeen wijst op het ontbreken van politieke wil in Duitsland om verzoekers om internationale bescherming op te vangen, op het lage erkenningspercentage, op discriminatie, wijst hij op algemene zaken zonder te verduidelijken in welk opzicht dit voor hem een overdracht naar Duitsland onmogelijk zou maken. Hiermee weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet en toont hij niet aan dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.10. Het blijkt dus niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige, ondeugdelijk gemotiveerde of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Een schending van deze artikelen kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.11. Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker haalt in het verzoekschrift op geen enkele wijze elementen aan die hij niet zou hebben kunnen vertellen. Bijgevolg zijn er geen elementen aanwezig die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Waar verzoeker verwijst naar de artikel en artikel 5.6 van de Dublin III-Verordening en van artikel 47 van het Handvest, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 47 van het Handvest betreft het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. De Raad wijst er op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Artikel 5 van de Dublin III-verordening betreft het persoonlijk onderhoud dat wordt afgenomen van een verzoeker om internationale bescherming en punt 6 van dit artikel schrijft voor dat een schriftelijke samenvatting van dit onderhoud wordt bezorgd aan de verzoeker en/of de juridisch adviseur of raadsman en dat deze tijdig toegang hebben tot de samenvatting.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk maakt nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek.

Indien verzoeker en zijn raadsman van mening waren dat zij in een kortere tijdspanne dan de 30 werkdagen voorzien door de Wet openbaarheid van bestuur, inzage moesten hebben in het verslag van dit persoonlijk onderhoud, stond het hen vrij inzage te vragen in het administratief dossier aan de DVZ (uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers raadsman dit gedaan heeft of dat hem dit geweigerd zou zijn). Tevens kunnen zij bij de Raad voor de zitting in deze procedure inzage krijgen in het administratief dossier, waarin dit persoonlijk onderhoud zich bevindt (stuk 72). Ter zitting van 14 april 2025 bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat zij voor de zitting inzage heeft gekregen van het administratief dossier. Daarbij komt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hierin *in casu* reeds een uitgebreide weergave wordt gegeven van verzoekers verklaringen, zodat verzoeker bij het opstellen van huidig verzoekschrift reeds een zicht had op wat hij verklaard had en dit in zijn verzoekschrift kon betrekken. De Raad herhaalt dat verzoeker in het verzoekschrift geen elementen aanhaalt die hij niet zou hebben kunnen vertellen maar die hij wel wenste te vertellen, zodat er bijgevolg geen elementen zijn die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Verzoeker toont niet aan dat er een wettelijke verplichting is dat een verzoeker om internationale bescherming tijdens zijn "Dublin-interview" wordt bijgestaan door een raadsman, dit is alleszins niet voorzien in artikel 5 van de Dublin III-verordening. Ten overvloede wordt toegevoegd dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker, die momenteel 47 jaar oud is, bijzonder oud is of dat zijn geattesteerde medische fysieke toestand zodanig is dat hij niet zelfstandig kon worden gehoord.

Dit onderdeel van het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.1.12. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 april tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. VAN DER WEL,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

A. DE SMET